

Katarina Batagelj

PEDAGOŠKA SVETILNIČARKA

Γ

V času, ko naši otroci gulijo gimnazijske klopi, mi misli nehote uha-jajo v čas lastnega odraščanja, nemirne radovednosti in želje, da bi vsrkala brezmejne horizonte znanja, časa in prostora.

V želji, da bi danes razumela mladino in ji v drugačnih družbenih razmerah nudila oporo, svoj pogled pogosto v mislih obračam proti pedagoški svetilničarki moje obale, razredničarki Katji Pavlič Škerjanc, naši »drugi mami« na Gimnaziji Poljane. Mali na pogled, a silovito energični v svojem gibanju in glasu. Dajala je vtis, da je zaljubljena v antično kulturo in poučevanje. Imela nas je rada in tako kot je Robin Williams kot profesor Keating v filmu *Društvo mrtvih pesnikov* svoje dijake navduševal za čare poezije, nas je Škerjančka navdušila za latinščino. Ker je vedela, da *verba docent, exempla trahunt*, »besede učijo, zgledi vlečejo«, se je marsikateri naši lumpariji zgolj nasmejala in s prijazno besedo in lastnim zgledom ohranjala svojo avtoriteto ter nas zaščitniško branila pred mladostniškimi brodolomi.

Nikoli ne bom pozabila, kako nam je razložila dramski lok v antični tragediji in učinek katarze prav na primeru zgoraj omenjenega filma, ki je premiero doživel leta 1989. Zgodilo se mi je, da se je v meni nekaj premaknilo v trenutku, ko je učitelj v končnem prelomnem prizoru moral zapustiti svoj razred in so učenci drug za drugim iz upora proti ravnatelju stopali na šolske klopi. V kinu sem brez sramu zajokala kot dež. In pri pouku sem po profesoričini razlagi razumela, zakaj se je to zgodilo. Film po vzoru antične tragedije je torej razburkal moje mlado srce. In dobila sem odgovor, zakaj se je to zgodilo. Nepozabno!

Prav gotovo pa je Škerjančeva vplivala tudi na mojo študijsko pot. Kot pobudnica arheološko-latinskih taborov je poudarjala pomen poglobljenega učenja jezika, umeščeneja v kulturno-historični kontekst. Tako je v Simonovem zalivu skupaj z arheologom Tomislavom Kajfežem organizirala latinsko-arheološke taborne, kjer smo se nekaj dni družili in na zabaven način spoznavali antično zgodovino in kulinariko, originalna latinska besedila in življenje nekdanjih prebivalcev tamkajšnje obmorske rimske vile s pristaniščem. Na zaključnem večeru smo skupaj s Sonjo Capuder in Kozmom Ahačičem v rimskih kostumih ob sončnem zahodu pripravili recital latinske poezije, ki je tako zaživela *in situ*. Do danes nisem pozabila verzov Horacija, Katula in Ovidija. Z izkušnjami, ki jih obrusi čas, besede

dobivajo nove pomenske odtenke in prinašajo spoznanje, da v svoji brezčasnosti ne izgubljajo veljave.

In kako dober občutek je, ko znaš ob vse večji popularnosti antične mitološke tematike v stripovskih izdajah razložiti svojemu bodočemu maturantu, kakšen je izvor in pomen glavnih likov v zgodbi. Postaneš svetilnik, da drugim razsvetljuješ obzorja. Hvala za svetlobo, učiteljica!

Katarina Batagelj je arheologinja, kustosinja in antikvarka.